

הזכיינית נגד רשת האופנה: מי יפצה את מי?

תביעות הדדיות בין הזכיינית לבין בעלת "טופ קידס" הסתיימו בהפסד לזכיינית. פסק הדין הוא דוגמה טובה לכך שטענות ללא בסיס ראיתי לא יועילו בביהמ"ש

עו"ד יפעת אילוק 20.07.17 09:11

שופטת בית משפט השלום בתל אביב, רונית פינצ'וק-אלט, הכריעה באחרונה בסכסוך שבין חברת "ש.מל אופנה" – בעלת השם המסחרי "טופ קידס" – לבין זכיינית שהפעילה סניף של חנות בגדי הילדים בקניון רמות שבירושלים על פי חוזה זיכיון עליו חתמה עם החברה בשנת 2013. על פי הסכם הזיכיון הזכיינית התחייבה בין היתר לשלם לחברה דמי זיכיון חודשיים בסך 4,500 שקל או 5% מהפידיון לפי הגבוה.

בשנת 2014 הזכיינית הגישה תביעה בה ביקשה לבטל את ההסכם ולחייב את החברה ובעליה לשלם לה כ-464,000 שקל, בין היתר בטענה שהנתבעים הפרו את ההסכם וביצעו כלפיה עוולות שונות.

כך למשל, היא טענה כי הנתבעים הטעו אותה לחשוב שמדובר ברשת מצליחה, כאשר בפועל הייתה זו רשת קטנה ומשפחתית. היא אף טענה כי הנתבעים סיפקו לה סחורה ישנה בסדרות לא שלמות וללא תיאום, ומאוחר יותר סירבו להחליפה בסחורה אחרת, ואף הפרו הבטחות לעשות פרסום לחנות.

הנתבעים, מצידם, הגישו כתב הגנה וכן תביעה נגדית בה ביקשו לחייב את התובעת ב-321,000 שקל. הם טענו כי התובעת העלתה כל טענה אפשרית ולא אפשרית בכדי ליצור מסך עשן ולהציג אותם כחבורת נוכלים, בעוד שהיא עצמה לא דיווחה על מחזורי מכירות, מכרה סחורות מספקים לא מורשים ולא שילמה לעירייה ארנונה. בנוסף, וכדי להוכיח שאין אמת בטענותיה כלפי הרשת, הנתבעים הגישו בין היתר תצהיר של זכיון אחר שהיה מרוצה לאורך השנים והצהיר שאין לו טענות נגד החברה.

לב ליבו של ההסכם הופר

"התובעת העלתה טענות כרימון כנגד הנתבעת בכתב התביעה ועוד יותר בסיכומיה. טענות אלה הועלו בעלמא...", כתבה השופטת פינצ'וק-אלט, שלאורך פסק הדין דחתה את טענות התובעת בזו אחר זו. כך למשל, השופטת דחתה את טענת התובעת שלפיה החוזה הוא חוזה אחיד עם תנאים מקפחים. "מדובר בהסכם זכיינות שכמותו יש רבים, והתובעת אף העירה הערותיה להסכם ובדקה את תנאיו בטרם התקשרה בו", כתבה.

בהמשך השופטת קיבלה את טענת החברה שלפיה התובעת לא דיווחה לה מדי חודש מהו הפידיון החודשי ומחזור מכירותיה. השופטת הוסיפה כי בעוד שהחברה הציגה מכתבי התראה שכתבה לתובעת, התובעת – שטוענת כי הנתבעים הוליכו אותה שולל וכי יש לבטל את ההסכם – לא הציגה מכתבים שכתבה בזמן אמת שבהם העלתה טענות אלה. "נהפוך הוא, כאמור, התובעת משכה סחורה מאת החברה. בהקשר זה גם לא ברורות טענות התובעת על כך שנתנו לה סחורה שאינה לטעמה שהרי היא זו אשר בחרה את הסחורה שתועבר אל החנות", הוסיפה השופטת.

בהמשך נכתב כי הוכח שהתובעת רכשה מהסחורה בשווי רב שלפחות את חלקה הצליחה למכור, כפי שמעידים קיזוזי המע"מ שלה, אך לא שילמה לחברה את התמורה על סחורה זו.

בסיכומו של דבר תביעתה של התובעת נדחתה, ואילו תביעתה הנגדית של החברה התקבלה ברובה. השופטת חייבה את התובעת לשלם לחברה כ-227,000 שקל בתוספת שכ"ט עו"ד בשיעור של 10% מהסכום. הפיצוי הורכב מפיצוי מוסכם בסך 150,000 שקל וכן בגין אי תשלום עבור סחורות ואי תשלום דמי זיכיון.

בהקשר זה השופטת הבהירה כי אי תשלום דמי זיכיון ואי תשלום עבור סחורה מהוות הפרות של לב ליבו של ההסכם.

[לפסק הדין](#)

- ב"כ התובעת: עו"ד עייאט חאטם
- ב"כ הנתבעת: עו"ד רמי שר-אל

צילום: שאטרסטוק

[עו"ד יפעת אילוק עוסקת בחוזים ומשפט מסחרי](#)
** הכותבת לא ייצגה בתיק.

המידע המוצג במאמר זה הוא מידע כללי בלבד, ואין בו כדי להוות ייעוץ ו/ או חוות דעת משפטית. המחברת ו/או המערכת אינם נושאים באחריות כלשהי כלפי הקוראים, ואלה נדרשים לקבל עצה מקצועית לפני כל פעולה המסתמכת על הדברים האמורים.

גולשים בסלולרי? לשירות מיידי מעורך דין הורידו את [Get Lawyer](#)

באדיבות אתר המשפט הישראלי "[פסקדין](#)"